

KAPITOLA 1

Pane Petrželo, vy jste se narodil v Prostějově, ale vyrůstal jste v Kralicích, je to tak?

Přesně tak. Jsem kluk z vesnice.

Čím byli vaši rodiče?

Máma byla dámská krejčová. Dědala celý život u pásu v OP Prostějov. Komunisti ji dokonce vyznamenali Řádem práce. Hrozně jsem se nasmál tomu, že ho dostala za výrobu kapes u kalhot. Přesně to totiž byla její úloha. Táta pracoval ve stavebnictví coby náměstek a nakonec skončil u nás na vesnici v JZD jako šéf přidružené stavební výroby.

Jak jste trávil dětské roky na vesnici?

Bydleli jsme v podnájmu, neměli jsme sprchu ani záchod. To všechno bylo na chodbě, kde jsme se o ně museli dělit s ostatními, což bylo něco příšerného. Měli jsme prakticky jen dvě místnosti, kuchyň a něco jako ložnici s obývacím dohromady. Když se naši chtěli dívat na televizi, tak jsme byli s bráchou za-

lezlí pod peřinou. Vlastně jsem ještě zažil i dobu, kdy televize nebyly. Když si ji nějaký bohatší člověk ve vsi koupil, tak jsme se k němu všichni chodili dívat na hokej. My kluci jsme dělali všechno možné. Lumpačili jsme, chodili jsme skákat ze stohů, honili jsme zvěř, když myslivci stříleli, tak jsme sbírali bažanty nebo zajíce. Jinak jsme mastili fotbal, kde se dalo. Třeba na malém hřištiátku u sokolovny. A když jsme nehráli fotbal, tak to byl hokej nebo bandy hokej. Později jsme začali stavět dům, protože v tom, v čem jsme bydleli, se už dál bydlet nedalo. Naši si na to museli vzít půjčku, na tehdejší dobu strašné prachy. Prakticky každý den jsme na stavbě museli makat.

Vy máte jednoho bratra?

Ano. O dva roky mladšího Josefa.

Přivedl vás někdo k fotbalu, nebo jste si k němu došel sám?

Táta byl výborný fotbalista, aspoň jej tak označovali v naší vesnici. Já už si ho až tak moc na hřišti nepamatuju, protože když ještě hrál, byl jsem velmi malý. Považovali ho ale za jednoho z nejlepších hráčů, kterého tam měli. Trošku jsem tedy asi zdědil geny po něm. Měl jsem také strejdu, který jezdil s nákladákem a bydlel ve vedlejší vesnici. Co je důležité, byl také aktivním fotbalistou a k fotbalu mě hodně vedl. Občas jsem s ním jezdil dívat se na zápasy a už jako desetiletý kluk jsem řídil nákladák nebo motorku. Pouštěl mě ke všemu, takže jsem díky němu brzy všechno uměl.

S fotbalem v Kralicích jste začal v sedmi letech.

Ono to tehdy dříve ani nešlo.

Na jakém postu jste hrál?

(usměje se) Víte, jak to tehdy bylo? Ta kategorie se označovala jako žáci, ale hráli tam kluci, kterým bylo sedm společně s těmi patnáctiletými. Já jsem se tam poprvé seznámil s tím, že borci mají chlupy mezi nohama. To pro mě byla novinka. Já byl v té době holátko. Nás mladé trenéři stavěli většinou někam na kraj, abychom tam moc nezavazeli, a byli jsme rádi, když jsme si za zápas dvakrát kopli. Když jsme jeli do Prostějova, dostávali jsme i sedmáct gólů. Někdy se mi podařilo dát jeden gól a prohráli jsme 15:1... Stopeři mě nepohlídali. Jak jsem rostl, získával jsem v týmu lepší a lepší pozici. A je fakt, že později jsem kategorie dost přeskakoval, až mě ve čtrnácti používali dokonce v mužích. Přeskočil jsem vlastně celý dorost.

Předpokládám, že to už vás to táhlo k útočení.

Jo, to už jsem hrával útočníka. Když jsem poznal, že jsem v týmu v podstatě nejlepší, tak jsem si i víc dovolil.

Měl jste nějaký vzor, který vás inspiroval?

To bylo těžké, protože jsme byli dost izolovaní, evropský fotbal jsme viděli málokdy, o tom světovém ani nemluví. V televizi jste sotva rozeznal postavy, jak byl špatný obraz, takže jsem spíše vzhlížel k našim fotbalistům, jako byl Pepa Masopust. Když náhodou hrál národák přátelák v Prostějově, tak jsem vzal kolo a jel jsem se na ně podívat. Naši mě hledali, mysleli si, že jsem se ztratil, a já jsem se jel přitom podívat na fotbal.

Jakou jste studoval střední školu?

Chtěl jsem jít na chemickou průmyslovku v Přerově, tam jsem se ale nedostal. To bylo tehdy nedostatkové zboží. Přijali

mě na gympl, ale to mě zase nebavilo, tak jsem nakonec přešel do Farmakonu do Olomouce, kde jsem se vyučil provozním chemikem. V posledním ročníku jsem přestoupil do Brna, na chemickou technologii textilu, což byla dost těžká škola, a tam jsem si dodělal maturitu.

V sedmnácti letech jste začal hrát za Prostějov. Za tehdejší Železářny?

Ne. V prvním zápase za muže jsme hráli v Bedihošti. Dařilo se mi, dal jsem nějaké góly a na tom zápase se byl podívat trenér ligového dorostu OP Prostějov. Tehdy ligový dorost v Železárnách ani nebyl. Tento trenér mě přesvědčoval, ať jdu k nim do OP, což chvíli trvalo, protože táta mě nechtěl pustit. Nakonec jsem tam ale odešel. Mými soupeři tehdy byli například nejlepší dorostenci z Ostravy, jmenovitě třeba Svatonský nebo Slaný. Skvělí fotbalisti. Tehdy mě začali využívat a měl jsem už i střídavé starty za muže. Kolikrát se stalo, že jsem v sobotu hrál zápas za dorost a v neděli za chlapy divizi. *(Tehdejší třetí nejvyšší soutěž – pozn. aut.)*

V roce 1974 vedla vaše cesta z OP Prostějov do Zbrojovky Brno.

Šel jsem do Zbrojovky, protože jsem přes týden neměl kde trénovat. Jezdil jsem akorát na zápasy a už to nebylo ono, byť jsem stále byl nejlepší střelec v soutěži. Chodil jsem trénovat na První brněnskou na hnusnou žlutou škváru, kde se šíleně prášilo. Dojížděl jsem tam z internátu. Díky tomu, že jsem vedl tabulku střelců, si mě všimli ve Zbrojovce a tehdy mě oslovil pan Sezemský, který za mnou přijel na internát. Nevěděl jsem ani, kdo to je. Byl to napůl Rakušák, mluvil s přízvukem a v té době byl generální sekretář Zbrojovky.

Šel jste ve Zbrojovce rovnou do áčka?

Tam bylo tehdy hrozně moc peripetií, vše se strašně táhlo. Tenkrát se totiž přestupovalo za levou kopačku nebo za pravou kopačku, jenže můj táta měl představu, že bych měl za přestup dostat pět tisíc, nebo dokonce deset tisíc korun. Kvůli tomu se přestup protahoval, ale nakonec se uskutečnil a já jsem okamžitě naskočil do tréninku s áčkem.

Za tři sezony jste ale ve Zbrojovce nasbíral pouze třináct startů za áčko. Bylo těžké prosadit se do tehdejšího kádru, jehož útoku dominovali hráči jako Kroupa, Jarůšek nebo Hajský?

To byli výborní hráči. Když jsem přišel, tak jsem zdravil dobrý den. V kabině tehdy byli ještě hráči jako Hrdlička nebo střední útočník Lichtněgl. Bylo to neskutečně silné mužstvo a já jsem do Brna už přicházel s tím, že budu hrát za juniorku u pana Harašty. Ta měla velice dobrou úroveň, strašně rád jsem tam chodil, takže se mi tam díky tomu i dařilo. Dával jsem spoustu gólů, díky čemuž si mě vyťahovali do áčka aspoň jako náhradníka. Po trenérovi Havránkovi přišel v roce 1976 Pepa Masopust, který se ve mně trochu zhlédl a chtěl mě i stavět. Jenže kde? Já jsem byl typický hrotový útočník, ale přes vynikajícího Karla Kroupu, reprezentanta, bylo těžké se na tento post dostat. Využívali mě na stranách, ale to nebyla moje parketa. Nebavilo mě to tam. Když jsem se stal trenérem, tak jsem díky této zkušenosti chápal své hráče, kteří mi říkali, že nechtějí hrát mimo svůj post. Stalo se mi to i v reprezentaci na Kypru. Tehdy vzali Čermáka a mě, tedy dva střední útočníky, a jeho dali na hrot a mě na křídlo. To bylo úplně zbytečné...